

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul I (2020) • Nr. 2 • 6 Decembrie

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire ➤ Să fim milostivi!

Celui care cere de la tine, dă-i; și de la cel ce voiește să se împrumute de la tine, nu întoarce fața ta.

MĂNTUITORUL IISUS HRISTOS (Matei 5, 42)

Două istorioare despre zavistie și fățarnicie

Arhimandritul Ilie Cleopa

Ați auzit în Sfânta Evanghelie de azi, cum mai-marele sinagogii, din răvnă pentru cinstirea sâmbetei, și-a ascuns zavistia și fățarnicia sa, zicând: „Șase zile sunt în care se cade a lucra. Deci în acele zile venind, vindecați-vă, iar nu în ziua sâmbetei” (Luca 13, 14). Vedeteți, frații mei, ce zavistie și fățarnicie acoperită? Vedeteți ce viclenie ascunsă, sub răvna pentru lege? [...] **Zavistia este patima cea mai cumplită**, care, după învățătura Sfinților Părinți se zice **„naștere a diavolului” și mai rea decât însuși diavolul**. [...]

În continuare vă voi spune două istorioare, una despre zavistie și alta despre fățarnicie.

Împăratul Leon cel Înțelept, stând odată de vorbă cu niște filosofi creștini, aceia i-au spus că păcatul zavistiei și al iubirii de argint sunt egale în răutate. Iar împăratul a poruncit să-i caute doi oameni care ar fi vătămați la suflet de aceste două patimi. Cei trimiși de împărat au găsit ce căutau și le-au zis: „Vă cheamă împăratul să vă cunoască și să vă dea câte un dar mare”. Aceia s-au bucurat mult de această chemare, neștiind la ce sunt chemați. Și îndată au venit. „Vreau să fac milă cu voi și să vă dau câte un dar”. Și a chemat mai întâi pe iubitorul de argint și i-a zis: „Ție o să-ți dau daruri mari, iar celui ce vine după tine îi vor da îndoit decât ție. Ce vrei să-ți dau?” Iar iubitorul de argint, stând puțin pe gânduri, a zis: „Măria Ta, eu vreau să-mi iei jumătate din averea mea!” Împăratul a tăcut și i-a zis: „Du-te și să vină celălalt (zavisticul)”. Și i-a zis și acelui: „Cere de la mine orice dar, însă să știi că celuilalt îi voi da îndoit ca ție!” Iar omul cel zavistic, gândin-du-se puțin, a zis: „Măria Ta, mie să-mi scoți un ochi!” Apoi chemându-i pe amândoi, le-a zis: „Vai de voi, oameni blestemați, am făcut cu voi o experiență și rău ați ieșit înaintea mea amândoi! Mergeți și vă

îndreptați viața prin spovedanie curată și prin pocăință adevărată, ca să nu vă pierdeți sufletele voastre!”

Apoi chemând pe filosofi le-a spus din cercare, cum iubitorul de argint a cerut să i se ia jumătate din avere cu scopul ca celuilalt să i se ia toată averea și să nu aibă cumva mai mult decât el. Iar cel zavistic, cum a cerut să i se scoată un ochi, spre a-i scoate celui de-al doilea pe amândoi. Și a zis către filosofi: „Acum am văzut că mare dreptate aveți voi, că zavistia și iubirea de argint, sunt egale în răutate”.

Iată și **a doua istorioară**. Un călugăr se fățarnicea în toată vremea că este sfânt și, la arătare, postea mult și se înfrâna la toate, ca să-l laude oamenii și ceilalți călugări; iar pe ascuns mânca și bea mult și făcea și alte răutăți, ferindu-se de ochii oamenilor, ca să nu afle răutățile lui.

Dar venind fără de veste peste el o boală grea și, apropiindu-se de moarte, a chemat pe călugări și pe frați la el. Și venind mulți din soborul mănăstirii, a început a plânge cu amar și tremurând de frică, a zis către dâșii: „Frații mei, vai mie, căci eu împreună cu voi de atâția ani petrecând, mă arătam că sunt mare postitor, dar acest lucru îl făceam numai de fățarnicie, spre a fi laudat de voi și de oameni. Iar eu mâncam pe ascuns și beam mult, și alte păcate grele am făcut. Și iată acum sunt dat spre mâncare balaurului, care a legat picioarele și genunchii mei cu coada sa, iar capul lui la gura mea stă și așteaptă să smulgă sufletul meu și să-l ducă la pierzare!” Și zicând acestea a murit.

Astfel, mare spaimă a cuprins pe toți cei de față, iar starețul acelor călugări, care venise și el acolo, a zis către toți: „Vedeteți, fraților, cât de mare este prăpastia păcatului fățarniciei și al mâncării pe ascuns?”

Moșul știe! Nu e un miracol?

Lidia Stăniloae

În lumea noastră modernă, cuvântul **miracol** și l-a pierdut semnificația. Astăzi credem că dacă realizăm câștiguri importante, dacă avem un cont gras la bancă, dacă ne putem permite orice, dispunând de cei pe care îi constrângem să ni se supună pentru că au mai puțin decât noi, ni se pare că trăim un miracol. Miracolul puterii, al răcelii, al egoismului, al orbirii. Să fie oare toate astea semne de miracol? N-am uitat, n-am pierdut sensul adevărat al cuvântului? Lumea noastră, pe care-o considerăm avansată, modernă, civilizată și, atribuindu-i adjectivul, care ni se pare superlativ, „europeană”, este miraculoasă? Trăim o falsă luciditate, pentru că, de fapt, nu înțelegem cât de departe de adevăr suntem. [...]

Tolstoi istorisește despre un om foarte bogat, care avea tot ce-și poate dori cineva: un palat somptuos, slujitori care-i citeau în ochi orice dorință, bogății uriașe... Și iată că, apropiindu-se ziua morții, bogătaşul dorea să nu le piardă, să ia cu el măcar o parte din ele. Se gândea că poate ar putea să plătească, odată ajuns pe lumea cealaltă, numai ca să i se îngăduie să aibă cu sine ceea ce îi făcea viața atât de plăcută pe pământ. Atunci i s-a arătat un înger și i-a spus: „Nu știi că în rai nu poți plăti decât cu cele pe care le-ai dăruit pe pământ?”. Și bogătaşul s-a intristat, pentru că nu dăruise nimănui nimic.

(continuare în pagina 2)

Moșul știe! Nu e un miracol?

Lidia Stăniloae

(continuare din pagina 1)

Sfântul se uita muștrător

În rai se ține seama de ceea ce ai dăruit pe pământ. Iată **secretul vieții de după moarte: a dăruit în sens larg**, nu numai cele materiale, ci și ajutorul, celor care au nevoie de el. Sfântul Mare Ierarh Nicolae, știa acest lucru. Toată viața sa el a dăruit. Hirotonisit la nouăsprezece ani preot, a devenit stareț la mănăstirea din Sion. A fost aruncat în temniță în timpul prigoanei împăraților Dioclețian și Maximian, fiind eliberat după urcarea pe tron a împăratului Constantin. La moartea părinților săi, într-o epidemie de ciumă, a dăruit săracilor toată averea moștenită. A devenit episcop în Patara, apoi la Myra și a participat la Sinodul de la Niceea în anul 325, unde l-a înfruntat cu mare asprime pe Arie. Numele său e legat de nenumărate binefaceri. Pe toate icoanele sale se pot vedea cele trei fete pe care tatăl lor voia să le împingă la prostituție, pentru că nu avea bani să le dea zestre. Sfântul Nicolae le-a înzestrat, ferindu-le de o asemenea soartă. A salvat de la moarte trei bărbați bănuți pe nedrept, cerându-i împăratului să-i scoată din temniță. S-a arătat pe puntea unei corăbii prinsă de furtună și amenințată să se scufunde, potolind furtuna și aducând corabia în port. A readus la viață trei tineri pe care un măcelar îi tăiasă în bucăți.

Când orașul Myra a fost cuprins de foamete, a obținut ca o parte din încărcătura de grâne de pe corăbiile destinate împăratului, să rămână pe loc și a împărțit-o localnicilor, astfel ca să aibă cu ce se hrăni și să ajungă și pentru însămânțat. De pe corăbiile trimise n-a lipsit însă nimic din grâul care trebuia să ajungă la împărăție! Și multe alte minuni, binefaceri, vindecări miraculoase, de care este legat numele său, care s-au săvârșit înainte și după moartea sa. (De altfel, în limba greacă numele său înseamnă „Biruitoarul”). Până astăzi a rămas în amintirea creștinătății ca **mare ajutor în nevoi și necazuri**. Până astăzi el este pentru copii **Moș Nicolae**, un moșneag bun care-i cunoaște pe fiecare, dăruindu-le bucurie, daruri și strălucirea unor încântătoare amintiri ale vârstei inocenței și duioșiei. Am învățat încă din copilărie să-i simțim prezent în viața noastră. Icoana sfântului Nicolae ne urmărea cu chipul lui blajin de pe perete. Mama mi-l arăta de câte ori făceam câte o ispravă mai năstrujnică. **„Îl vezi pe sfântul?” întreba. „Vezi cum se uită muștrător la tine?”** Da, sfântul se uita muștrător, vedeam asta foarte bine. Și mă sfiam de el. Și mă hotăram să mă fac cumințe. Dar „Moșul” cel bun știa la ce să se aștepte și mă ierta și priveam iarăși la el ca

la un bunic cu ochi buni și mângâietor.

Mă fascina gândul că Moșul știe că exist

Da, copiii trăiau și ei într-o lume de miracole. Înțelegem oare noi, astăzi cât de important e să ai conștiința prezenței miracolelor? Faptul că le avem pe toate alături și printre noi? Că un sfânt blajin ne iubește și ne privește cu ochi mângâietori? Nu aveam computere, nu jucam cu ele scenarii de groază, care de care mai amenințătoare, învățând că la fiecare colț pânđește câte un dușman pe care trebuie să-l lichidăm. Lumea copilăriei era alta. Așteptam noaptea sfântului Nicolae cu emoții. **„Oare vine?” sau poate nu?** Ne propuneam să-l pândim ca să-l vedem venind. Nu-l vedeam niciodată. Pe unde a venit? întrebam. Pe ușă? Pe fereastră? Aveam grija: **„Ați lăsat ușa deschisă? Are pe unde veni?”** Tata zâmbea. **„Știe el cum să vină, n-ai grijă, doar vine la atâția copii!”** **„Poate să treacă pe la toți într-o singură noapte?”** întrebam. Da, putea, era noaptea miracolelor, înțelegeam foarte bine. Și știa anume ce își dorea fiecare copil. **„Cum de ți ține minte ce-mi doresc, ce-și dorește fiecare copil?”** întrebam. **„Păi dacă-i sfânt?”** răspundea tata. Da, asta era răspunsul. Moșul nostru Nicolae era sfânt și știa unde ne găsește și ce ne dorim... Dimineața dădeam fuga la fereastră unde așteptau ghetuțele noastre pe care le lustruisem cu sărg în ajun și da, miracolul se înfăptuise. Până și dimineața arăta altfel decât alte dimineți. Era strălucitoare și lumina ei era altfel decât în alte dimineți! În ghetuțe se afla tocmai ce voiam noi, o carte sau niște culori sau mai știu eu ce... Mă bucuram de dar, dar mai ales mă fascina gândul că Moșul știe că exist, că știe că în acea locuință, la acea adresă, este o fetiță, eu, anume eu, care și-a dorit acuarele și i le-a adus. Moșul știe! Nu e un miracol? Se poate un sfânt mai mare? Priveam la icoana și Sfântul Nicolae îmi zâmbea complice: „Da, vezi, am știut eu ce-ți dorești. Să fii cumințe, să fii bună cu ceilalți, să-i iubești și să-i ascuți...”

Ajunul zilei de 6 Decembrie, ce noapte minunată și misterioasă a copilăriei noastre! Ne străduiam să nu adormim, să-l vedem pe Moșul intrând în odaie și făcându-și de lucru la ghetuțele noastre care așteptau, emoționate și ele, la fereastră. Venea pe geam? Pe ușă? Intra prin perete? Cobora din icoana din care ne privea, uneori muștrător, alte ori blând, ca un bunic blajin și iubitor? Da și asta era posibil. Totul era posibil în acea noapte miraculoasă la care ne gândeam cu emoție. Fără să mai așteptăm să ne trimită mama, ne curățam cu sărg încălțările, dând dovadă de o neobișnuită inițiativă: „Mamă, ar trebui să-mi curăț ghetetele!” Mama zâmbea și aproba, fără alte comentarii. Știa ea ce știa... Asta era lumea noastră, lumea miracolelor, lumea în care la fiecare pas priveai printr-un alt fel de transparență, într-o altă realitate, care nu ți se arăta zil-

nic, dar știai că există. Poate că dintre toate marile sărbători aceasta este cea a miracolului dăruit copilului. [...]

Mai târziu înțelegeai altfel acest **„altfel de realitate”**, înțelegeai că ea există dincolo de ceea ce poți explica rațional. Că există o altă raționalitate, care îți arată că lumea trebuie înțeleasă mult mai larg, decât în micile noastre întâmplări cotidiene, decât în trufia noastră de a crede că totul se poate explica prin noțiunile noastre de aici, de pe pământ. Înțelegeai că universul e altul, bogat și cuprinzător, că lumea e mult mai complexă, dincolo de ceea ce credem noi că este. [...]

Și am înțeles că, instinctiv, și **în copilărie aveam nevoia de certitudine**, pe care o simțim explicit la maturitate, de a nu fi doar un număr într-o listă de numere, o entitate repetabilă, chiar și sub altă formă, într-un soi de existență amorfă, pasivă, impersonală, care revine mereu, această eroare tragică a unei pseudo-existențe. A fi tu însuși, unic, inimitabil, deosebit, personalitate definitivă în fața Domnului și nu o peregrinare într-o serie de existențe fade, care nu se deosebesc între ele, care nu spun nimic, un haos minuscul aflat într-un alt haos mai mare, fără sens, fără țintă, fără culoare. [...]

Iată de ce, El a ales pe unii dintre slujitorii Săi binecuvântați, pe Sfântul Nicolae și pe alți sfinți, pentru noi, dăruindu-ne certitudinea că suntem cu adevărat fiii Săi, pe care ne iubește, așteptând să ne străduim a dobândi prin cele ce le înfăptuim aici, cele pe care ni le-a rânduit în viața cea veșnică, cea nepieritoare, în strălucirea Tronului Dumnezeiesc.

Martin Walser, marele scriitor german, pe care l-am mai citat, spunea: **„Credința face lumea mai frumoasă decât este în realitate. Cel care crede prelungește frumusețea. Ca să trăim trebuie să credem”**. Aș adăuga: **credința ne dăruiește certitudinea miracolului**. Din nefericire, lumea noastră nu mai are nevoie de frumusețe, nici de miracole. Frumusețea nu aduce bucurie decât dacă devine o sursă de profituri, de bani, de putere. Și atunci nu mai este frumusețe... Iată ce nu înțelege lumea actuală. Gonim de la noi frumusețea, viața în eternitate, dăruită nouă de Transcendență. Dar oricât ne-am lepăda de această presimțire, oricât ne-am strădui să ne concepem existența fără ea, înlocuind-o cu surrogat jalnice, vremelnice, ea nu piere, pentru că este suprema putere, este **dragostea lui Dumnezeu** pentru noi, este Dumnezeu-lubirea Însuși, viața și garanția vieții, căci numai cine trăiește poate simți iubirea....

Să ne străduim să redăm copiilor sentimentul miracolului. Să le redăm copilăria. Această bucurie de neuitat este ceea ce rămâne și ne face mai târziu viața mai frumoasă. Astfel ca să pricepem că din ea, de la această bucurie a copilăriei, crește în noi puterea de a alege drumul adevărat către viața adevărată.